

El Cid

Autor: Josep Maria Pasqual
Data de publicació: 15-03-2016

En Josep Maria Pasqual destaca la gosadia d'en Lluís Maria Mandado i les seves tesis del Cid català.

Aquests dies, el jonquerenc Lluís Maria Mandado està presentant el seu llibre (publicat per Biblioteca Oculta, el novembre del 2015) sobre la catalanitat del Cid. El treball de Mandado forma part d'una escola que, subtilment i per mitjà de la introducció del dubte, va capgirant certs coneixements que estaven fixats en la història d'Espanya i que formen part de la mitologia espanyola.

Ara li toca el torn al Cid. Mandado proposa la hipòtesi que el Cid té a veure amb els senyors d'Urgell i de Cardona. I això topa de ple amb el relat oficial d'il·lustres medievalistes (Ramón Menéndez Pidal, el precursor), que ha estat aprofitat més modernament per militars i polítics de la categoria de Francisco Franco i de José María Aznar, i que s'ha instal·lat en l'imaginari col·lectiu de múltiples generacions d'espanyols (inclosos els catalans) via currículum acadèmic i cultura general.

A Mandado, per la seva gosadia, de la mateixa manera que li ha estat passant a Jordi Bilbeny per la seva hipòtesi sobre la catalanitat de Colom, es veu abocat a tota mena de descrèdits, principalment agrupats en dues línies. La primera línia de descrèdit és previsible en aquesta era de les xarxes socials: són els comentaris insultants o imbècils, de "barra de bar", com els definia Umberto Eco. La segona línia de descrèdit és més preocupant. És la que arriba de la comunitat científica, del gremi dels historiadors. Els defensors del mètode científic estan obligats a sotmetre les tesis oficials als test d'autenticitat o falsabilitat.

Josep Maria Pasqual

Article publicat a El Punt / Avui el 7 de març del 2016